

בעזרת

ספר

חק לישראל ליום השבת

ודינים ומנהגים ליום השבת
בלשון הקודש ואידיש

נדפס בחק לישראל סוף פרשת תולדות

יוצא לאור על ידי

הוצאת אמונה - ברוקלין יצ"ו

ספר חק לישראל ליום השבת

בברי לזכות הרבים שיוכלו לקיים מצות קביעת התורה בשבת קודש האספנו מדור הלימוד להגות בו
ביום שבת קודש והם לקוטי תנ"ך משנה והלכה ואגדה וזוהר כפי שנמלא כתוב בספר יו"ט.
ולרבות נפש המרדנים לדבר ה' הוסיף הרב המובהק וכו' הר"ם פ"ש נר"ו מש"ק (המחבר ס' תו"ח
ואלף המגן וכו') ללקט אורות נחמדים עניני שבת מכפרי מוסר והלכה פסוקה מש"ע
ת"ע ומתרגומים דברים שלא נודעו לרבים והמה דברים השייכים והכל כלשון אמ ונקי וקרלו בשם
קנאות להם מנחת שבת :

קודש הלימוד ביום השבת קודש יאמר זה כוננו

לשם יחוד קודשא בריך הוא ושכינתו בדחילו ורחימו ליחד שם י"ה בו"ח ביחודא וזלים בשם
כל ישראל. הרינו לומר כדי שייביאנו הלימוד לשמור שבת כהלכתה ואזכה להתערך באהבת
ויראת השם יתברך ולזכות ליום שבת וקדושה וסגולה :

כ' סלמי ז"ל ציב סעסם יכוין בו' שמים אל

יוד הי ויו קי . יוד הי ואו הי ; יוד הא ואו הא . יוד הו וו הה (ססס ד' מילואי הו"ה) אלף הי יוד הי .
אלף תא יוד הא . אלף ווה יוד ווה (ססס ג' מילואי הו"ה) ושם יה בגימט' שבת

תורה (ויקרא כד)

• וְלִבְחַת סֵלֶת וְאַפִּית אֹתָהּ שְׁתִּים עֶשְׂרֵה הַלֹּת שְׁנֵי עֶשְׂרֵים יָתֵה
הזלח 6 61 ח"ג

תורה ליום השבת

החלה האחת : ושמרת אותם שבתים מערכות שש המערכות על השלחן המודר לפני יהוה : ונתת עליהם ערכת לבנה וזה והיתה ללחם לאופרה אשה ליהוה : ביום השבת ביום השבת יערכנו לפני יהוה המיד מאת בני ישראל ברית עולם : והיתה לאהרן ולבניו ואכלהו במקום קדש כי קדש קדשים הוא לו מאשי יהוה הקדש עולמו :

רש"י

לגבי כלום אלא הלבושה נקשרה כשמשלקין אותה בכל שבת ושבת והיא לזכרון ללחם שעל ידה הוא נזכר לנועלה בקומת שהוא לזכרה למנהיג : והיתה . המנחה הוזהר שכל דבר הכא מן התבואה בכלל מנחה הוא : (ה) ואכלהו . מוסב על הלחם שהוא לשון זכר :

(ב) שש המערכות . שש הלוח המערכת האחת : השלחן המודר . של זהב טהור . ד"א על טהרו של שלחן שלא יהיו המניפין מגביהין את הלחם מעל גבי השלחן (מנחות ז"ו ת"כ) : (ג) ונתת על המערכת . על כל אחת מהשי המערכות היו שני זבויני לבונה מלא קומץ לכל אחת : וזוהי . הלבושה הזאת : ללחם לאופרה . שאין מן הלחם

גביאים (ישעיה נח)

וַיַּחַדְךָ יְהוָה תְּמִיד וְהִשְׁפִּיעַ בְּצִהְצִיחֹת גַּפְשֶׁךָ וְעִצְמֹתֶיךָ יַחְלִיץ וְדֹרֵיית פְּגַן יְהוָה וּכְמוֹצֵא מַיִם אֲשֶׁר לֹא יִזְכְּבוּ מִיְמִינוּ : וּבְגֵנוּ מִמֶּךָ חֲרָבוֹת עוֹלָמָה מוֹסְדֵי דוֹר־דוֹר תִּקְוַת וְקִרְאָ לָהּ גִדְר פְּרִץ מְשׁוֹבֵב נְתִיבוֹת לְשֶׁבֶת : אִם־תָּשִׁיב מִשְׁבֶּת רִגְלֶךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בְּיוֹם קִדְשֵׁי וְקִרְאֵת לְשֶׁבֶת עֲנֵג לְקִדְוֹשׁ יְהוָה מִקְבֵּד וּבְפִדְתוֹ מֵעֲשׂוֹת דְּרָכֶיךָ מִמְּצוֹא חֲפָצֶךָ וְדָבַר דָּבַר : אִזְתַּתְעַנֵּג עַל־יְהוָה וְתִרְבְּתֶיךָ עַל־פְּנֵי תִי יִיָּי אֶרֶץ וְהִיאֲבִלְתֶּיךָ נְחֻלַת יַעֲקֹב אֲבִיךָ כִּי־פִי יְהוָה דָּבַר :

רש"י

(ה) בצחצחות . צעת למאון וצלורת כך תירגס יונתן : יחליץ . ייזין כמו חלוצי נכח (במזכר לה) : (ב) משובב נתיבות לשבת . תירגס יונתן מחזיק רשיעה לאוריותה . משוכב כמו משיב . לשבת ליישבו של עולם : (ד) נחלת יעקב אביך . נחלה בלא זכרים כמה שנאמר ופרעה ימח וקדמה וגי' (כראשית כח) לא כלככרם שנאמר (שם ג') הארץ אשר אתה רואה ויעקב שמר את השבת שנאמר (שם לג) ויוסף את פני העיר שקבע תחומין עם דמדומי חמה כך פירש רבי שמשון :

מצודת דוד

(ה) יחן . סמקום יבנה אוקף חמיר בדרך הסוב לך : וסמקיע בצלחות נפשך . בעם ימים בעולם למאון יובש ישיע את נפשך ולא תהיה חסר מעל מוסב : ומלכותך יחליץ . יבדיל שחוק את פנמונית וזכר את הפלגות לפי שהם מוסדי הנוף . וסמקיע חסיד שבע עשייה כגון הפלגות מן המים כי הדרך הוא להשקיה ככל מה וכמלא עים חסיד ככל מה מושפע כמיכה כמקור סמ"ל עים אשר המים סומסוף אינם נוסקין : (ג) יבנו עמך . ר"ל המעשים הסובים סיואלים עמך יבנו את חרבות פפולס . יבנו שהמעשים הרעים מחריבים את העולם כן הסובים יבנו שהרעות : מוכדי דוד ודוד . היסודות שסלו צימי סדורות אחת תרומם אותם במעשיך הסובים . וכפל סדכר כמ"ש : וקורא לך . כל בני העולם יקראו אוקף גיור פנך . שהבי נובות מעשיך נזרת פלגת העולם : מש נכ . חסד הוא המביב את הנתיבות הנתיבות נכתיבות לשון : ר"ל אם חסידך נדרך ללחם חין לחיים וזכרון שהוא שבת והסבות רגלך בעבור השבת : עמית . כמ"ס של משכת עומדת במקום שמים ור"ל אם חסידך עמיתת הפנך אחד מן המלאכות פלסכות : ביום קדשי . זמן ששבת שקדשו במקום : וקבלת לשבת טנן . תקבל את שבת יום טנן ר"ל יהיה מיוסוף לך להשתטג עם נקדוש ה' מכלד . ליום ששבת שקדשו סמקיע תקבל יום ע : וידע מבלי עמית כי מלאכה של חיל : וכדכתי . ר"ל לא בקריאת שם כללד אלא חכמה מעשית בו מינין : מעולה . מלי מלא בו הפנך ר"ל שלא העשה בו הפנך מדברים האסורים ויטבאל ודבר דבר . ומלדכ בו דבר הנאסר כבדת כחשבות וכו' : (ד) אז התענג על ה' . כשחטטס כן אז ישיע לך טובים הימים והתענג על ה' ר"ל לא התענג לעדן הנוף כ"א לעמדת הנוף בעלז הראוי להשכיל בחיות ה' : והכדכתי . ר"ל חסיד ביום המעשה יסממשל : והאכלסוף . ר"ל לך חסיד הארץ אשר הנחתי ליעקב לחיך [ואמגר יעקב לפי שלו ולבניו נחמ] : הנחתי לא ליטמעמל כן אכרסס ולא לעשו כן יחמך וכן נחמגר ויעמלס ליעקב לחיך יג'] לאמר לך חמן אם לפרך כענן (פסלים קס) : כי פי ה' דבר . וכיון שהוא דבר יקיים

ואומרים ברכי נפשי (הלים קד) תמלא לקמן :

עיקר תויים משנה שבת פרק ז ברטנורא

כלל גדול השוכח עיקר שבת . כסבור חין שבת בחורה ואע"ג דמעיקרא שמת ועכשו שכחו : אין הריב אלא חמאת אחת . על כל השכחות שחלל זבלה שגגה חדא היא דכתיב את שבתותי תשמרו ומשמע שצירה אחת (ב) ומשמך רבי חייב שמיים כלל גדול אמרו בשבת כל השוכח עיקר שבת לשכחות הרבה (ה) : היודע ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה אינו עיקר שבת . שיש שנה תורה ומחירו בו מלאכות : ועשה מלאכות הרבה בשבתות הרבה . ע"ש שנת שבת שאינו יודע ששנת חיים : חייב על כל שבנו ושבת .

ההגשנו חייב על הולאתו אם הואילו אכל אדם אחר ו כו חייב עליו לגביה לאו מלכתה היא: דך עצה. תן של מיי קטניות: כמלא פי גמל. שיעור גדול ממלא פי פרה ומלא פי סרה לא מחייב כעלה דהא לא חוי לפרה: עמיה קצין של כנליו: פי גמל. נשי מטי גדי הילכך עמיר דלא חוי לגדי לא מחייב כמלא פי גדי עמ דלכתה מלא פי סלה אכל עשבים הואיל וחוי לגדי ולסלה מחייב אפילו כמלא פי גדי: לחין. האזין לאדם: כבגורגרת. דזה שיעור לכל

מחלל אדם בשנת אכל כמלא פי גדי לא דלחיה לא חוי לגדי: לא ומצטרפין. כל אוכלי אדם וע"ז: חוץ מקליפיהן. שאינן אוכלין משלימין האיעור: ועוקציהן. וכן הפרי דהוא עץ בעלמא: וסוכן. קליפת הקטיס הנגזרת מחמת

פי פרה. עצה כמלא פי גמל. עמיר כמלא פי מלה. עשבים כמלא פי גדי. עלי שום ועלי בצלים לחים כבגורגרת יבשים כמלא פי גדי ומצטרפין זה עם זה מפני שלא שוו בשיעוריהן: והמוציא אוכלים כבגורגרת חייב ומצטרפין זה עם זה מפני ששוו בשיעוריהן חוץ מקליפיהן וגרעיניהן ועוקציהן [ג] וסוכן ומורסנן רבי יהודה אומר חוץ מקליפיהן וערשים שמתבשלות עמהן:

(פיסח מוס הכרם: [ג] סוכן וסוכן. וס"ג דמלכרסין לשיעור חלב הסם שא"ס שכן עני אוכל פסו כתיבס עטורכה כמאוכס כו' הלכך לתס סאכך קרינן כוס. אכל לגמין שבת מדי ומשבו כתיבן וספתיסו דסיי לאי פולג טיטו. ג"מ.)

הכתיבה: וכורמנן. הנשאר בנפה ורמ"ס פי' אויסכא דמורסן הוא עצה גרועה מסוכין: חוץ הקליפיהן ערשין. המצטרפין: שמתבשלות עמהן. לאסוקי קליפותו התינוטו שהן נטורות כשעושה מכן גורן וקליפי סליו כזמן שכן לחיס ומתבשלנין עם קליפתן לרבי יהודה מצטרפין עם האוכלין לשעור בגורגרת אכל יבשים לא שאין נאכלין בקליפתו לפי שהם נראים כזכוכין בקערה ואין הלכה כרבי יהודה:

ר"ש"י ברמרא שבת דף ק"ו

תלתא היום. למנין שלש סעודות כה: תנו רבנן כמה סעודות חייב אדם לאכול בשבת שלש. רבי חרקא אומר ארבע. אמר רבי יוחנן ושניהם מקרא אחד דרשו. ויאמר משה אכלהו היום כי שבת היום לה' היום לא תמצאוהו כשרה. רבי חרקא סבר הני תלתא היום לבר מאורתא. ורבנן סברי בהדי דאורתא. תנא רבי אליהו כל השנה הלכות בכל יום מוכסח לו שהוא בן עולם הבא שנאמר הליכות עולם לו אל תגדיר הליכות אלא הלכות: אמר רבי אלעזר אמר רבי חנינא תלמידו חכמים מרבים שלום בעולם שנאמר וכל בניך למורי ה' ורב שלום בניך. אל הקרא בניך אלא בוניך. שלום רב לאהובי תורתך ואין למו כששול. ויהי שלום בחילך שלום בארמנותיך. למען אתי ורעי ארברכה נא שלום כך. למען בית ה' אלהינו אבקשה טוב לך. ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום:

זוהר (יתרו דף פח ע"ב)

ביומא דשבתא כסעודהא תינתא כתיב אזי התעטב על ה'. על ה' ודאי דהיא שעתא אבגליא עתיקא קדישא וכלהו עלמין כהדוותא ושלמינו ודוותא דעתיקא עבדין וסעודהא דיליה היא ודאי. כסעודהא תליחא דשבתא כתיב והאכלתך נחלת יעקב אחיך דה היא סעודהא דעירי אנפין דהוי בשלימותא וכלהו שיתא יומין מההוא על ימו מתברכין וכפי בר נש למחדי כסעודהא ולאשלמה אלן סעודתי דליטין סעודתי מהימנותא שלימתא דזרעא קדישא דישאל די מהימנותא דה דלהוון היא ולא דעמינן עו"ג ובגין כך אמר ביני וכן בני ישראל. תא חוי כסעודתי אלן אשמונעוין ישראל דליטין בני מלכא דליטין מהיכלא דליטין מלכא. דליטין בני מהימנותא (עלאין) ומאן דפגס חד סעודהא מנייטו אחיו סבימותא לשילא ואחיו גרמיה דלאו מבני מלכא עלאה הוא. דלאו מבני היכלא דמלכא הוא. דלאו מזרעא קדישא דישאל הוא. והיבין עליה חומרא דתלת מנין דילא דגיהס וכי'. ותא חוי ככולהו שאר זמנין ומנין כפי בר נש למחדי ונונחדי למסכני ואי הוא חדי בההוא ולא יהיב למסכני עונשה ספי דהוא בלחודיו חדי ולא יהיב חדוה לאהרא עליה כתיב: וזריתי פרש על פטיכס פרש חגיכס וכלי איהו כשבתא חדי ספי על גב דלא יהיב לאהרא לא איהין עליה עונבא כשאו זמנין וזריתי פרש דכתיב פרש חגיכס. פרש חגיכס קאמר ולא פרש שבתכס. וכתיב חדיכס ומועדיכס שנאה נפשי ואלו שבת לא קאמר. ובגין כך כתיב ביני וכן בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא יהיבין ליה לבר נש בשמתא אחרא בשמתא שילאה בשמתא דגל שלימו בני כדנזמא דעלמא דלתי. ובג"כ אקרי שבת מהו שבת שמה דקודשא כריך הוא שמה דליה שלימא מכל סעודיו. אמר רבי יוסי ודאי כך הוא ויי ליה לבר נש דלא אשליס הדוותא דמלכא קדישא ומאן הדוותא דיליה איליין תלת סעודתי מהימנותא. סעודהא דלכרסא יתק ויעקב כליילן כהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימותא מכל סיעודיו. האנא כהדין יומא מתעטרין אבהן וכל בנין ינקין מה דלא כן ככל שאר מגין וזמנין. כהדין יומא חייבין דגיהס נייטא כהדין יומא כל דינא אהכשפין ולא מתערין בעלמא כהדין יומא אורייתא מתעטרא כעטרין ולימין כהדין יומא הדוותא ותפנוקא אשתמע כמאתן והמשין עלמין. כילא"ו:

מוסר מנחת שבת הלכה פסוקה

עניני שבת מלוקט מזה"ק והאר"י ו"ל וספרי מוסר. (א) חייב אדם ללמוד לבגותיו המצות כגון פסקי הלכות וכן חאיש לאשתי שאם לא תדע הלכות כגון פסקי הלכות תשמך השבת וכן כל המצות כדי לעשות לחומר המצות ויראה כשונמית שריתתה ורובת לשמוע הדרשה ספי אלישע שהיה בעלת אמר לא מדוע את הולכת אילוהים לא תרשע ולא שבת סכלל דכהורש ושבת חולכת גו"ה וכל מי שאפשר לו למנות לאנשי ביתו ולא מנחה נתתם על

הנרות המפורסות של יום ראשון רראש השנה, ומוכר
 שתינו מה שאמרת ותאמר בבוונה: (ו) וסוד להענין
 שאנשי"ע וואג'ט בשבת ווי"ש וכן לעשותו שאר המיזג
 אש' הוא ארעו על ידי וילין וירוסה את: הוא להתיר
 איהו רבר. רבר. רבי' ג' לסוכה או לען מלטר עירוב
 או כדי לשייט מטהו כפני הגר או כפני ספרים אלא
 אם כן תחמשש עי"ש ככול אחר מחשפאיש"ע וואג'ט
 כבע"ש (ע' בש"ת החת"ם א"ח סי' ע"ג מזה)
 או הוילין יהיה פרוסה מבע"ש טחח בין מחצר ובין
 מלמלה מותר בשבת לפרסה כולה משום רהוי רק
 חוט' אוהל ארעו ובירעבר א"ה העקידן אמילו מזה
 מותר כיון דאינו אלא מרובנין אבל אם אינו באה
 להתיר שום רבר דק שעושה מחיצ' כזו לצויעות בעלמא
 שלא יהא יושב בסקום אכולה כגון כויצה שעו"ט
 בשעה הזרחה בין אישים לנישים או לרגן מפני החכה
 והצינה וירוסה מותר. אבל בג המאהיל אע"פ שאינו
 נעשה אלא להגן מפני החמה או כפני הגשם כ"חוסה
 אפי' הוא אוהל ארעו אמור (ע"ן פתוסקים לרמב"ם
 דקא א"ה הוא טחח על טחח כרום טחח ולפעמים גם
 כפחה מטה. אכור). ולכ' שפרוס של היגון שגוהגים
 כפי השוקים וריו"ן של עץ ומורסים עליהם ס' לרגן
 מפני הזכוכים אמור לפרוס אותה בשבת ויו"ש אלא אם
 כן היה פרוס מבע"ש טחח. וה"ה אם ו' מהשוקים
 רחב טחח רהוי רק תוס' אוהל ארעו דמותר. בשבת
 והחצוקים מתיכן זה לזה או שפסורג ברבליים בנחת
 מילשה טחחים תחשוב בלבד נחשבים באהל וכותר
 לפרוס עליהם סרין: (כ) תל מחיצה או אוהל הזכוכים
 ל"ל שאמורין לעשותו בשבת אם הוא עריו אמורין גם
 כן להסירו משום רהוי כסותר אוהל. ומכסת העשוי
 להגן מפני החמה או כפני הגשמים שקורין (שירע"ט) הוי
 פראמא"ל) אמור לשאת אותו בשבת מפני כשותותו
 הוי ככונה אוהל. בשפגורו הוי כס תר אוהל. וע' בש"ת
 נב"י סו"ח סי' ל' וכשו"ת ש"מ מהר"ג סי' מ"ב
 דיש כזה איהו ראוריתא בשפותחו או בשפגורו בשבת
 ויו"ש. ואף כשהיה פתוח מבע"ש אמור לנשא משום
 מראית עין שלא ירעו להבחין בין ערוך מבע"ש או
 בשבת. שעת"ה וע' בספ"ג ב"י ש"א רהמארא"ל הוי
 משאוי ולא נקרא תבשית. וע"ש: (ט) ת"כ מה שהימי
 שלא אינה מחוברת לה בציר'ס אמור לילחם מי"ם רהוי
 פורד אוהל. וכן אם היה כגולה אמור ל"י סו"ח משום
 דעושה אוהל ולכן כשעודות גדולות שמתחין רגן על
 החביות כשצרכין שלחנות יותר שיניהו צד החתוח
 מהחביות לכמה על הארץ כשבת אם תל"ל. וע' בש"ע סי'
 ש"א לענין ב יו"ט"ל או קאפ"ל"ל אם נעצת לצל א"סרין
 ליתן כראש בשבת ויו"ש: (י) אמור הכונים והשתמש
 בשבת תצמיש לאור הגר מיום י"ג וירוחכמים ישמא ישבת
 ויטה את הגר לקרב את השקל אל המזילה ויתחייב
 כשום מבעד ולכן אמור ליל שבת למיזה כנרוו או
 לברוק ציצית או לקר"ה ב"סר לאור הוי ואמילו אם
 אינו מוציא מפיו מה שתוא קורא אבל שנים מור"ח
 לקרית מותר ספר א' בענין א' שאם יבוא א' להשת
 ויזכרהו חברו. וה"ה אם קרא ביחירות דק שאומר
 לחבירו שאינו קורא תן דעתך עלי שלא ויטה הגר הוי
 בשנים שקורין ומותר. ובנרות שלנו שהחלב או השעו"ט
 ברוך על הצתילה נהגין להתיר אם הוא לצורך אך
 צריך לעשות איהו היכר שלא יבוא לקצץ ראש
 הצתילה שנעשה מהם ולהרמב"ם הוי אוהר דאורייתא
 ואפי'

הנרות המפורסות של יום ראשון רראש השנה, ומוכר
 שתינו מה שאמרת ותאמר בבוונה: (ו) וסוד להענין
 שאנשי"ע וואג'ט בשבת ווי"ש וכן לעשותו שאר המיזג
 אש' הוא ארעו על ידי וילין וירוסה את: הוא להתיר
 איהו רבר. רבר. רבי' ג' לסוכה או לען מלטר עירוב
 או כדי לשייט מטהו כפני הגר או כפני ספרים אלא
 אם כן תחמשש עי"ש ככול אחר מחשפאיש"ע וואג'ט
 כבע"ש (ע' בש"ת החת"ם א"ח סי' ע"ג מזה)
 או הוילין יהיה פרוסה מבע"ש טחח בין מחצר ובין
 מלמלה מותר בשבת לפרסה כולה משום רהוי רק
 חוט' אוהל ארעו ובירעבר א"ה העקידן אמילו מזה
 מותר כיון דאינו אלא מרובנין אבל אם אינו באה
 להתיר שום רבר דק שעושה מחיצ' כזו לצויעות בעלמא
 שלא יהא יושב בסקום אכולה כגון כויצה שעו"ט
 בשעה הזרחה בין אישים לנישים או לרגן מפני החכה
 והצינה וירוסה מותר. אבל בג המאהיל אע"פ שאינו
 נעשה אלא להגן מפני החמה או כפני הגשם כ"חוסה
 אפי' הוא אוהל ארעו אמור (ע"ן פתוסקים לרמב"ם
 דקא א"ה הוא טחח על טחח כרום טחח ולפעמים גם
 כפחה מטה. אכור). ולכ' שפרוס של היגון שגוהגים
 כפי השוקים וריו"ן של עץ ומורסים עליהם ס' לרגן
 מפני הזכוכים אמור לפרוס אותה בשבת ויו"ש אלא אם
 כן היה פרוס מבע"ש טחח. וה"ה אם ו' מהשוקים
 רחב טחח רהוי רק תוס' אוהל ארעו דמותר. בשבת
 והחצוקים מתיכן זה לזה או שפסורג ברבליים בנחת
 מילשה טחחים תחשוב בלבד נחשבים באהל וכותר
 לפרוס עליהם סרין: (כ) תל מחיצה או אוהל הזכוכים
 ל"ל שאמורין לעשותו בשבת אם הוא עריו אמורין גם
 כן להסירו משום רהוי כסותר אוהל. ומכסת העשוי
 להגן מפני החמה או כפני הגשמים שקורין (שירע"ט) הוי
 פראמא"ל) אמור לשאת אותו בשבת מפני כשותותו
 הוי ככונה אוהל. בשפגורו הוי כס תר אוהל. וע' בש"ת
 נב"י סו"ח סי' ל' וכשו"ת ש"מ מהר"ג סי' מ"ב
 דיש כזה איהו ראוריתא בשפותחו או בשפגורו בשבת
 ויו"ש. ואף כשהיה פתוח מבע"ש אמור לנשא משום
 מראית עין שלא ירעו להבחין בין ערוך מבע"ש או
 בשבת. שעת"ה וע' בספ"ג ב"י ש"א רהמארא"ל הוי
 משאוי ולא נקרא תבשית. וע"ש: (ט) ת"כ מה שהימי
 שלא אינה מחוברת לה בציר'ס אמור לילחם מי"ם רהוי
 פורד אוהל. וכן אם היה כגולה אמור ל"י סו"ח משום
 דעושה אוהל ולכן כשעודות גדולות שמתחין רגן על
 החביות כשצרכין שלחנות יותר שיניהו צד החתוח
 מהחביות לכמה על הארץ כשבת אם תל"ל. וע' בש"ע סי'
 ש"א לענין ב יו"ט"ל או קאפ"ל"ל אם נעצת לצל א"סרין
 ליתן כראש בשבת ויו"ש: (י) אמור הכונים והשתמש
 בשבת תצמיש לאור הגר מיום י"ג וירוחכמים ישמא ישבת
 ויטה את הגר לקרב את השקל אל המזילה ויתחייב
 כשום מבעד ולכן אמור ליל שבת למיזה כנרוו או
 לברוק ציצית או לקר"ה ב"סר לאור הוי ואמילו אם
 אינו מוציא מפיו מה שתוא קורא אבל שנים מור"ח
 לקרית מותר ספר א' בענין א' שאם יבוא א' להשת
 ויזכרהו חברו. וה"ה אם קרא ביחירות דק שאומר
 לחבירו שאינו קורא תן דעתך עלי שלא ויטה הגר הוי
 בשנים שקורין ומותר. ובנרות שלנו שהחלב או השעו"ט
 ברוך על הצתילה נהגין להתיר אם הוא לצורך אך
 צריך לעשות איהו היכר שלא יבוא לקצץ ראש
 הצתילה שנעשה מהם ולהרמב"ם הוי אוהר דאורייתא
 ואפי'

הנרות המפורסות של יום ראשון רראש השנה, ומוכר
 שתינו מה שאמרת ותאמר בבוונה: (ו) וסוד להענין
 שאנשי"ע וואג'ט בשבת ווי"ש וכן לעשותו שאר המיזג
 אש' הוא ארעו על ידי וילין וירוסה את: הוא להתיר
 איהו רבר. רבר. רבי' ג' לסוכה או לען מלטר עירוב
 או כדי לשייט מטהו כפני הגר או כפני ספרים אלא
 אם כן תחמשש עי"ש ככול אחר מחשפאיש"ע וואג'ט
 כבע"ש (ע' בש"ת החת"ם א"ח סי' ע"ג מזה)
 או הוילין יהיה פרוסה מבע"ש טחח בין מחצר ובין
 מלמלה מותר בשבת לפרסה כולה משום רהוי רק
 חוט' אוהל ארעו ובירעבר א"ה העקידן אמילו מזה
 מותר כיון דאינו אלא מרובנין אבל אם אינו באה
 להתיר שום רבר דק שעושה מחיצ' כזו לצויעות בעלמא
 שלא יהא יושב בסקום אכולה כגון כויצה שעו"ט
 בשעה הזרחה בין אישים לנישים או לרגן מפני החכה
 והצינה וירוסה מותר. אבל בג המאהיל אע"פ שאינו
 נעשה אלא להגן מפני החמה או כפני הגשם כ"חוסה
 אפי' הוא אוהל ארעו אמור (ע"ן פתוסקים לרמב"ם
 דקא א"ה הוא טחח על טחח כרום טחח ולפעמים גם
 כפחה מטה. אכור). ולכ' שפרוס של היגון שגוהגים
 כפי השוקים וריו"ן של עץ ומורסים עליהם ס' לרגן
 מפני הזכוכים אמור לפרוס אותה בשבת ויו"ש אלא אם
 כן היה פרוס מבע"ש טחח. וה"ה אם ו' מהשוקים
 רחב טחח רהוי רק תוס' אוהל ארעו דמותר. בשבת
 והחצוקים מתיכן זה לזה או שפסורג ברבליים בנחת
 מילשה טחחים תחשוב בלבד נחשבים באהל וכותר
 לפרוס עליהם סרין: (כ) תל מחיצה או אוהל הזכוכים
 ל"ל שאמורין לעשותו בשבת אם הוא עריו אמורין גם
 כן להסירו משום רהוי כסותר אוהל. ומכסת העשוי
 להגן מפני החמה או כפני הגשמים שקורין (שירע"ט) הוי
 פראמא"ל) אמור לשאת אותו בשבת מפני כשותותו
 הוי ככונה אוהל. בשפגורו הוי כס תר אוהל. וע' בש"ת
 נב"י סו"ח סי' ל' וכשו"ת ש"מ מהר"ג סי' מ"ב
 דיש כזה איהו ראוריתא בשפותחו או בשפגורו בשבת
 ויו"ש. ואף כשהיה פתוח מבע"ש אמור לנשא משום
 מראית עין שלא ירעו להבחין בין ערוך מבע"ש או
 בשבת. שעת"ה וע' בספ"ג ב"י ש"א רהמארא"ל הוי
 משאוי ולא נקרא תבשית. וע"ש: (ט) ת"כ מה שהימי
 שלא אינה מחוברת לה בציר'ס אמור לילחם מי"ם רהוי
 פורד אוהל. וכן אם היה כגולה אמור ל"י סו"ח משום
 דעושה אוהל ולכן כשעודות גדולות שמתחין רגן על
 החביות כשצרכין שלחנות יותר שיניהו צד החתוח
 מהחביות לכמה על הארץ כשבת אם תל"ל. וע' בש"ע סי'
 ש"א לענין ב יו"ט"ל או קאפ"ל"ל אם נעצת לצל א"סרין
 ליתן כראש בשבת ויו"ש: (י) אמור הכונים והשתמש
 בשבת תצמיש לאור הגר מיום י"ג וירוחכמים ישמא ישבת
 ויטה את הגר לקרב את השקל אל המזילה ויתחייב
 כשום מבעד ולכן אמור ליל שבת למיזה כנרוו או
 לברוק ציצית או לקר"ה ב"סר לאור הוי ואמילו אם
 אינו מוציא מפיו מה שתוא קורא אבל שנים מור"ח
 לקרית מותר ספר א' בענין א' שאם יבוא א' להשת
 ויזכרהו חברו. וה"ה אם קרא ביחירות דק שאומר
 לחבירו שאינו קורא תן דעתך עלי שלא ויטה הגר הוי
 בשנים שקורין ומותר. ובנרות שלנו שהחלב או השעו"ט
 ברוך על הצתילה נהגין להתיר אם הוא לצורך אך
 צריך לעשות איהו היכר שלא יבוא לקצץ ראש
 הצתילה שנעשה מהם ולהרמב"ם הוי אוהר דאורייתא
 ואפי'

ק"ו צ"ע שפחות יום השבת ע"ן פחה כמס אכזה ופסד חותם
 ויטה את הגר לקרב את השקל אל המזילה ויתחייב
 כשום מבעד ולכן אמור ליל שבת למיזה כנרוו או
 לברוק ציצית או לקר"ה ב"סר לאור הוי ואמילו אם
 אינו מוציא מפיו מה שתוא קורא אבל שנים מור"ח
 לקרית מותר ספר א' בענין א' שאם יבוא א' להשת
 ויזכרהו חברו. וה"ה אם קרא ביחירות דק שאומר
 לחבירו שאינו קורא תן דעתך עלי שלא ויטה הגר הוי
 בשנים שקורין ומותר. ובנרות שלנו שהחלב או השעו"ט
 ברוך על הצתילה נהגין להתיר אם הוא לצורך אך
 צריך לעשות איהו היכר שלא יבוא לקצץ ראש
 הצתילה שנעשה מהם ולהרמב"ם הוי אוהר דאורייתא
 ואפי'

הזכה פסקה מנהת שבת הזכה פסקה

ואפי' ע"י עניונו אמר לקצת ראש התורה ואם בברית
 נלנו שנהגו להחזיר מכל מקום כשהיה על חלב
 נתקן עד שירדק בתוך השמורתו ונמס החלב או דינו
 כמו נר של שמן רשעין בו שמא ימה ירדע דרשם בבית
 הגביר להקל בתוך השמורתו וכן הרבה ולי' זה צריך
 להקטין מהתשמיש או מהלימוד כשהיה מבעד ללש,
 פסגה"ש, ובדיוקם נהגו דרכה אנשי תורה להקל ללמוד
 אצל לאסוף של גמלו'ס ומבדקין מבעד הניד במקום
 היום'ס באותיות גדולות ומבדקין מבעד הניד במקום
 השמי'ס כפי שלא ישבת ויטה, ויש להקל למסוך
 ע"י מטה ברורה, ובחבובי תו"ס בתבתי רחלכות
 שבת מותר ללמוד מכל לאסוף של גמלו'ס בדיוק שלומד
 הלכות שבת לא הישיבן שמא ישבת ויטה, וע"ש,
 ובלא זה הקל בשמורת'ס כלה"ס ללמוד אצל לאסוף
 של גמלו'ס רדיקן שאורם רב ואין תאור מתקמט כלל עד
 לבסוף שוב לא הישיבן שמא ימה כיון שאין צריך
 להחזיר, וע"ש, מיה כל זה הוא דוקא ללמוד הקילו'
 אבל לא שאר השמיש ונמס בלימוד כשאר אפשר לו
 באופן אחר אבל לבתחלה בודאי נכון שייעשה באופן
 היותר כנון ללמוד ב' ביתו בתי ענינא או אצל ספערין
 ליכס'ם ולא שייך שמא ימה: (יא) נהגו לכסות הקטנים
 שלא היו ערומים בפני הגרות משום ביוז מכה ואפי'
 דוח'ם סכנה גדולה אפי' לגדול לעמוד בפני הגר
 צדוק וע"ש: (יב) תגור ישה בו שאר או גדולים
 לרחשות אמור לפתוח פתח התגור או לגורו כי ע"י
 הוא במקע או מכה, כעגולשע קעקין אמור לפתוח
 הסימקערה מה"ס כרדע: (יג) אמור לקרות רובע על
 התיכת להם או מצות אלא יערה תחלה את הרובע
 לתוך הקערה ותתקרב קצה עד שתהא ראויה לאכילה
 ואחר"כ יתן מצות הלחם או המצות אבל כל ששהרובע
 הוא רותח אפי' הוא בקערה אמור ליתן לתוכה להם
 או מצות, וכן אין ליתן מלה לתוך הרובע אפי' הוא
 בקערה וכו"ל לתוך הקערה כל שמהו רותח אלא
 יסתין עד שתתקרר קצה שתהא ראויה לאכילה, ובמלה
 שנעשה ע"י בישול יש מקילין ותמסיד גם בזה תעיב,
 וכן אין לקרות מים רותחין מכלי ראשון, או שהיה או
 קאו"ע מפני שעירוי מכלי ראשון מבשל כדי קליפה,
 וב' בישול בנך ציון (ח"א סי' י"ט) שהקטן שהמיה'
 הגאה אלוהו מסרינו חינ"א לא נתבשל שם בשרים
 שנשלה לכאן (דלא) במקילין שאומרים שנתבשל שם
 עליו רותחין, וע"ש, וכן אין לקרות מיה' או קאו"ע
 רותח לחבלי שרובה לשתות בו אם יש שמה צוקע"ר
 אלא יערה תחלה הקאו"ע והמיה' ואחר"כ יתן לתוכה
 הצוקע"ר, ומ"ס במקום הצורך יש להקל בזה, והמסקי"ס
 (יד) אמור לטוח שמן או שום ע"ג צלי בעודו חם שהיה
 מולדת בו אפי' נעלה מבעוד יום דמ"ס ותבשל השם
 אששין: (טו) קערה רותח' שהקערה מהאור ואינה
 שובלת כל צרכה אמור להציא מנהג בנך מפני
 שכתורי ע"י קצה בישולה: (טז) אמור לישראל ליתן
 מרי או סיס וסמך על התגור או לתוך תקבלין ע"ג

תגור בית החורף אפי' על שעה מועטת שחפץ צינור
 בלבר בין קודם שהוסק התגור בין לאחר שהוסק התגור
 גזירה שמא ישבתם וישנה שם עד קצירתה הסיס
 ושיצלה הניד, וכן משמ"א שיש עליו שומן או
 להעמידו נגד המדרגה או על התגור במקום שיכול
 להתרחק אע"פ שאין רענו אלא לחמסם אבל אם הוא
 באופן שא' אפשר כלל שהחמסם שם עד שתהא יד
 מולדת בו אם אין ישהה שם זמן מרובה אלא יתחמם
 קצה שם מותר ליתנם ע"ג התגור מלמעלה או תקבלין
 ע"י דבר המספיק ואפי' נקרה השומן או הסיס מחמת
 הקור יש להתיר כשישם צורך גדול אבל לתוך התגור
 שהמסינו בו אמור לתת שום דבר שתחמסם אע"פ שיש
 אפשר שרתיה שם, ולצורך חולה קצה יעשה כאלה
 חכם, וע' בגמ' (יז) אמור ליתן חלב קר (אפי' שכבר
 נתבשל) לתוך קאו"ע שבבלי ראשון, וה"ל דאמור
 לערות הקאו"ע מכלי ראשון על התלב יתן משום
 דבלח וצנפני יש בישול אחר בישול אבל לתוך החלב
 להקאו"ע שבבלי שני אין אימור, פרמ"ג כמ"ז סימן
 ש"ח ס"ק ט"ז: (יח) מותר ליקח מעכו"ם מיה' בשבת
 מעיר שרובו עכו"ם כרליכא למהות שורבה כבשול
 אבל אם העכו"ם סריכה כשבול ישראל אמור ומכ"ש
 כשלקח העכו"ם מעות בעד המיה' קודם וחשבת יתאמור
 גמור הוא, המוסקים ואחרונים: (יט) בר"ט במיה' אבל
 קאו"ע אמור בכל גזונו ליקח מעכו"ם ואפילו בחול
 אמור משום דבקאו"ע (אף בלי חלב, דרובל יד לבד
 ג"כ אמור משום גזירה כמבואר ביו"ד ובש"ס בסימן
 קפ"ו) יש בה שם בישולי עכו"ם ואמור חול' בישולי
 עכו"ם משום התגונה, וע' ביו"ד סי' קי"ד, ובדי אפרים
 ובמחתי נשבה שם, ועיין בהנחות מעשה ודק: ויש
 אומרים דגם במיה' שייך משום בישולי עכו"ם, מ"ת:
 (כ) אין לפתוח בשבת צימרי'ן לתוך מיה' או ליסנו"ס,
 רק יפתוח על הצוקע"ר דוקא, חיי"א: (כא) בעצן
 קיפול בגדים יש תרבה חילוקי דינים, והיין לקפל שם
 בגד, אחרונים: (כב) אמור לישפשף בגדל רוק או ליתח
 שעל גבי קרקע, אבל ידורו לסי תומס ובלבד שלא
 ישמש, (כג) צריך ליתור שלא יתחוב באצבעו
 במשקין שעל השלחן או באבק או על ותחבל והבמור
 שעל החלון, שמו: (כד) צריך ליתור בשבת בשעת
 האכילה שלא לברר מפולה מתוך אוכל, דרך משל
 לרוק מן התבשיל פלמלין, או עצמור קטנים, או
 זבוב, או קיסם, וכי"ב, רק צריך לקות אותם עם
 מעס אוכל ולרוק אותם, וכן אמור לקרות שומן מן
 המאכל אלא אם א"ש שומך גם כן מן המרי, עמו: סימן
 ש"ט: (כה) אמור לפרק מולין (באבים שחיטין) מן
 השימיון שלהם, והעושה כן חייב משום רש, וכן בקמחית
 אם השימיון שלהם אין ראויה לאכילה אמור לפרק, שם:
 (כו) אמור לרבו דברי משא ומתן בשבת א"י"ש, והרב
 זה מפורש בדברי הנביא ממצא תפחד היבר דבר, וכן
 אמור לרוק בשבת, רק לרבו מצוה מצוה לרוק, שם:
 הש"ת יכנס גזכה לדרוך אחר מצוה ולקיים ונדרשה
 לרקת את ה', בילא"א יילא"א:

דיני ומנהגי שבת

סחמת שהספר ויקרא כמעט כולו הוא מעניני הקרבנות. רוב הקרבנות באות או על האמ או על טומאת מקדש וקרשיו. וידוע כשהיו ישראל אצל הר סיני לקבל התורה. ואז קנו ישראל קדושה יתרה כי נעשו אז כמלאכי עדין. כמו שדרשו חז"ל על פסוק אני אמרתי אלהים אתם ובני עלין כדבם. ונעשו אז חרות ממלאך המות. חרות מיצר הרע. חרות משענוי מלכות. ולא ה' נוצר אז למשכן ומקדש. כי היכל ה' המז. ולא לקרבנות. כי לא היו חוטאים ולא היה בהם טומאה. אך אחר שעשו את הענין חזו היצר הרע למקומו. ואחז בו גם המלאך המית. ומחמת היצר הרע באו החטאים וטימאה היוצא מנוסם. ומחמת המלאך המות בא הטומאה. טומאת מת וכיוצא. ע"כ הצריך הקב"ה לצוות על המשכן ועל הקרבנות כמשי"ה (ויקרא ז' ח) אשר צוה ה' את משה בהר סיני ביום שצוה את בניו וכו'. במדבר סיני. בתחלה כתב בהר סיני וסיים במדבר סיני. ר"ל הקב"ה צוה למשה זאת התורה בהר סיני. ושמה לא נצטוו על דקרבנות. כי קרבנותיהם לה'. וה' במדבר סיני כשהוקם המשכן במדבר סיני. כמ"ש בתחלת ספר במדבר במדבר סיני באהל מועד והנה להיצר הרע המחמיא את האדם נתן הקב"ה תרופה להגוי קרבן. ואף בזמן הזה שאין לנו קרבן אמרו חז"ל כל הלומד עניני הקרבנות מעלה עליו הקב"ה כאילו הקריב הקרבנות אבל להנצל מהמלאך המות ומשעבוד מלכות איוה תרופה נתן הקב"ה ע"כ אמרו חז"ל אלמדי שמרו ישראל שתי שבתות מיד ננאלין וידוע כי הנאודה האחרונה הזאת אשר אנו מקיים אליה תהיה נ"כ חרות ממלאך המות כמ"ש כל ה' תלוי בשמירת השבת כהג"ה. ע"כ הצגנו וספחנו דספר הקרבנות מעט סך המעט מהלכות שבת ומסנהגי קדושת שבת :

(א) ד"א נקרא זאנאט אין מקב"ה שבת (דף ק"ו ע"ב) נב חקרא זאנאט פרייטיג זאל יעדן פעניש אויף שטיין פריה אן צו גרייטן אוף שבת . ווי עס שטייט אין פסוק ויהי ביום הששי ויחננו וי"א עס וועט גאר ווערן דער זעקסער טאג . זאל מען טון אן גרייטן אוף שבת . עס איז גיט אז אלץ וום מען גרייט אן אויף שבת . זאל מען קופען פרייטיג . סידרן ער וויינט אז ער וועט גיט קופען פרייטיג פאר פרייטיג וועט ער פרייטיג גיט בקופן צו קופען . אדר אז ער וועט אלץ קופען פרייטיג וועט מען קענען קופען צוא חילול שבת ווייך דער טאג איז קליין . זאל ער אן גרייטן דאגרייטן אוף שבת . אדר וום ער קופט אוף שבת זאל ער זאגן דס קוף אויך דקבור שבת : (ב) אונ עס איז אמאנה דער בעל הדי"ה אל"ן זאל קופען אויף שבת אפילו עס איז גיט זיין קבור ער זאל אריין גיין אין דר גאס אריין קופען . סון דעקסונענן דקבור שבת קופען זאל ער אל"ן גיין . עס איז אמאנה מען זאל אן שארפען אפעקט ערב שבת עס זאל זיין אן גרייט צו ד"א קעדותות סוף שבת : (ג) ערב שבת פאר דער סבילה זאל מען זיך אפ לערנן ד"א נענד : (ד) פרייטיג נאך האקנין טאג זאל ער מעביר סדרה זיין יעדן פסוק תורה זאל ער זיין צוויי קאל און זיין קאל תרגום . אונ דר פעניש וואס איז מעביר סדרה אלע פרייטיג וועט ער קאנג לעבן . און אויפער דע גיט קיין צייט גהאט צו מעביר סדרה זיין פרייטיג . זאל ער מעביר סדרה זיין שבת בי"א נאכט פאר דעם עסין . אדר שבת אין דער פריה פאר דעם עסין . אדער שבת בי"א טאג פאר מנחה . איינדר מען הייבט אן צו זיין ד"א אנדרי סדרה . אפר נאך מנחה איז טון נאך ד"א צייט סון דער מאנה . גלייבט גאר ד"א מענה סון תורה לערנן : (ה) פרייטיג נאך האקנין טאג אז ער דס טון מעביר סדרה גענוע זאל ער זיין אין מקנה אריין זיך מובל זיין ווארים אן סבילה קומט גיט צום מענטש ד"א גשמה יתרה סון שבת . אונ גיט ד"א קדושה סון שבת : (ו) מען מוזלשמארק אקמיינג געבן אויף לעבט זינגן מען זאל זינגן צו דער צייט מען זאל חיו גיט מחלל שבת זיין . אונ ווען דס ווייב איז נאך אין דר גאס זאל דר מאן זיין ווארשן אויף איר מיט ד"א לעבט זינגן . גאר וויא עס קומט ד"א צייט סון לעבט זינגן זאל ער אל"ן זינגן לעבט : (ז) אלע מעס עסין וואס שטייען אויף ד"א ענגלישע קעקע אין ד"א לעבט פאר לעבט זינגן זאל מען ד"א טעפ ארום געסין סון ד"א לעבט אונ שפעלן אויף ד"א פלאטע אונ גיט ארום געמען שבת פאר מען גיט אריין שפעלן אפאם אין ד"א לעבט סון דר פלאטע אונ גיט ארום געמען סון ד"א לעבט אונ מען פאר גיט ארום געמען ד"א רינגן אונ גיט ארום לייגן ד"א רינגן אום שבת ווען עס איז ד"א פיער אין דר ענגלישע קעקע : (ח) יעדן יוד מוז פרייטיג פאר נאכט טון תשובה

דיני ומנהגי שבת

אין הארץ . אין חמקה תשובה מיט תרסה ווס , עד האם ניינדיקס אנהאנצע וואפע אויף זאל נעמן
 אויף זיך עד זאל גוייטער גיט זינדן . ווארייס עד דארף זיין דאווייגן און סאכן קידוש און זאגן
 דכולו . זאגט עד דאך עדות אויף גאט אז עד האט בשאפן דיא וועלט און ארשע פאר גיט זיין
 זיין עדות : (א) ווען מען סאכט קידוש שבת זייא זאכט זאל מען קוקן אויף דיא לעבט . דס
 איז ארומהאט צו דיא אונזן : (ב) ווען עד עסט דיא סעודות פון שבת זאל עד גיט פיינען פון
 זיין פריגעניגן ווענין . נאר עד זאל זאגן און סראכטען אז עד עסט דס דעבור שבת : (ג) יעדער
 טאג אודר דס זייב זאלן גרייסן דעם מיט פאר זאכט . ווארייס ווען דער סעניש גייט לעבט זי
 זאכט פון דער שיל גייען מיט אום צווייא מלאכים זיין זיין שטיב אריין . אנוסער פלאץ און זיין
 שילעכטער מלאך . אז דיא מלאכים קרעמין זיין שטיב איז אלרינג אין ארונג ווי עס דארף צו
 זיין . דער מיט איז גרייט . לעבט נצינדן . אין שטיב איז קיין קריג . אלע זענן פרייליך . זאכט
 דר נוסער מלאך הלאך אפר זאכט טאג שבת זאל אויף אזו זיין . און דר שילעכטער מלאך סח
 אויף ענטרין זאגן . און אוב מען פרעסט חיו פר קערט . דר מיט איז גיט גרייט און קיין לעבט
 גיט נצינדן וויא מען דארף . אדר אין שטיב איז קריג . זאגט דער שילעכטער מלאך הלאך אפר
 זאכט טאג שבת זאל אויף אזו זיין . און דער נוסר מלאך סח אויף זאגן זאגן : (ד) דר סעניש
 ווס וויל אז גרייסן אויף שבת גושע מיט און סריישאונ נאך אנטרן זאכן און עד ווייסט אז דס
 ווייב וועט זיך מיט אום קריגן אום שבת פאר ווס עד דס ארין נקוסט . איז בעסער עד זאל
 גיט אז גרייסן אזו פיל נאר עס זאל קיין קריג זיין : (ה) דער שליח הקדוש שרייבט עס איז
 אסוקה זייא אלע דריי סעודות פון שבת זאל מען עסן מיט און פלייש . אפילו זי די דריטע
 סעודה אויף : (ו) דער זלקוט שרייבט שבת אין דר פריה פאר דעם עסן זאל מען לערנן תורה
 זכאיים פתובים און וויל יעדער מעניש דארף זאגן אלע טאג הונדרט ברכות . און שבת זענן דאך
 דיא ברכות פון דער שמנה עשרה ווייניגער וויא אלע טאג . סעלט דאך ברכות . דריבער איז
 אסוקה מען זאל עסן שבת פירות וואס האבן סעניש דענען ברכות . און מען זאל זיין בוסיד .
 ווייניגסטענס זאל מען ענטרן זאגן דיא ברכות פון דער הסאורה . וועט זיין גרעניקום וויא
 מען וואלט אליין גאנגט דיא ברכות : (ז) דר שליח הקדוש שרייבט עס איז אסוקה זיין יעדן
 בענימשין שבת נאך דעם עסן זאל מען בענימשין אויף אבוס אפילו עד עסט אליין . און עד
 מיט גיט אזו אין דר וואכן אפר שבת זאל עד אזו פון : (ח) ספרי סוקר שרייבן דער סעניש
 ווס וויל זוכה זיין צו אברכה פון פרינסה . זאל עד אזו פון איידר מען זינד לעבט פרייסיג פאר
 זאכט זאל עד זייגן דיא חלות אויף דעם מיט . און באדר נאך דעם עסן זאל מען און רופען
 מיין דעם מיט און באדר זייגן צוויי חלות אויף דעם מיט און זאגן מען אמישטיבעל און ווי זאלן
 ליגן אויף דעם מיט אנהאנצע זאכט זיין סארענען פריה צום עסן . און נאך דעם עסן איז דער
 פריה זאל עד אפ רופן פון דעם מיט און באדר זייגן צווייא חלות מיט אמישטיבעל זוא גרעסט
 און זאגן ליגן זיין צו דיא דריטע סעודה . און נאך דיא דריטע סעודה זאל עד אויף און רופן
 פון דעם מיט און זאל זייגן זיין חלה זיין צו דער סעודה מלנה מלכה . וועט זיין דר מיט
 מיט דיא חלות פון לעבט זינדן זיין נאך מלנה מלכה . זיין מיניש זאל גיט זיין זיידניג דער
 מיט פון חלה דר סעניש ווס וועט אזו פון אלע שבת וועט עד נענענטיש ווערן מיט פרינסה
 אנהאנצע וואך : (י) יעדער סעניש זאל זיין אום שבת שלום און פריינדליך צו יעדען סעניש
 און גרויס אין שטיב מיט זיין ווייב און קינדער זאל עד זיין פריינדליך עס זאל חס ושלוש קיין
 קריג און קיין קללה און קיין שבעה אפילו אויף אמת גיט נעקסט ווערן אין דער שטיב זיין דעם
 זאגן שבת :